

Muslimer dyrkar inte helgon, präster eller imamer

Inom islam är det en absolut princip att endast **Gud** är värd tillbedjan. Muslimer tillber inte helgon, präster, imamer eller någon annan mänsklig auktoritet. Detta bygger på den centrala läran om **tawhid** — Guds absoluta enhet. Gud är den enda skaparen och upprätthållaren av allt som existerar, och ingen annan, oavsett fromhet eller visdom, kan jämföras med Honom. **Att tillskriva någon annan än Gud dyrkan skulle vara att förneka Hans unika natur.**

Helgon, präster och imamer är människor som alla andra, beroende av Gud för sin existens och kraft. De är inte källor till gudomlig makt eller välsignelse, utan tjänare som vägleds av Guds vilja. Koranen framhåller detta tydligt: "Muhammed är endast ett sändebud; sändebud har förut gått bort. Om han dör eller blir dräpt, ska ni då vända tillbaka på era klackar?" (Koranen 3:144). **Ingen människa, inte ens profeterna, är något annat än dödliga.** Att dyrka någon annan än Gud skulle vara ett tecken på att man tillskriver skapelsen egenskaper den inte besitter.

Tillbedjan innebär ett erkännande av makt och kontroll över våra liv. Genom att dyrka Gud erkänner muslimer att endast Han har denna makt. Imamer, hur lärda eller fromma de än är, har ingen särskild övernaturlig förmåga. **De är vägledare, inte föremål för tillbedjan.** De kan ge råd och visa moralisk vägledning, men de har ingen makt över människors öde.

Muslimer dyrkar inte helgon, präster eller imamer

Det finns en **rationell grund** för att endast tillbe Gud. Om Gud är den enda oberoende och självständiga källan till allt som existerar, kan ingen annan — oavsett fromhet eller kraft — vara värd tillbedjan. **Att tillskriva en annan människa tillbedjan skulle vara logiskt inkonsekvent.** Alla andra varelser är begränsade, medan Gud ensam är oberoende och evig. Det vore irrationellt att tillskriva någon som själv är beroende av Gud samma egenskaper som Gud.

I islam finns inga mellanled mellan Gud och människan. Det är en av de starkaste skillnaderna mellan islam och andra traditioner där präster eller helgon ofta fungerar som mellanhänder. I islam är varje individ ansvarig för sin egen relation till Gud, och ingen annan person kan stå emellan. Denna direkthet gör att tillbedjan alltid riktas mot den ende som är värdig: Gud.

Att **upprätthålla tawhid** skyddar också mot risken att mellanled, som helgon eller religiösa ledare, får en överdriven betydelse. **Fokus måste alltid vara på Gud**, och att vända sig till någon annan för hjälp eller vägledning i form av dyrkan skulle vara att förlora denna fokus. Gud är den enda källan till nåd och makt, och muslimer undviker därmed alla former av polyteism eller avgudadyrkan.

Respekt för imamer och religiösa ledare handlar om deras kunskap och moraliska exempel, inte om att tillskriva dem någon form av gudomlighet. De är viktiga förebilder, men deras roll är alltid att peka mot Gud, inte att ta Hans plats. Att dyrka dem skulle innebära att bryta det viktigaste löftet i islam: att Gud är den Ende som är värdig tillbedjan.

Sammanfattningsvis är islamens syn på tillbedjan klar och rationell. Endast Gud är oberoende, evig och allsmäktig. **Helgon, präster och imamer är viktiga för sin vägledning, men de är dödliga och beroende av Gud precis som alla andra.** Genom att hålla fast vid tawhid, förblir muslimer fokuserade på den enda kraft som verkligen kan påverka deras liv och öde: Gud.